

34.

mi az enyém ami csak az én dolgom
a szervezet teszi a dolgát
mi az enyém és merre folytatódjon
mások hiába tudják mondják
csak én nem hogy mi az én dolgom
a testnek elég hogy tudja megoldják
otthona itt és most van a gondon
nem gondolkodik érti a dolgát
én vagyok az aki nem hagyom otthon
viszem magammal hátha kibontják
csomag és kattog – tudja a dolgát
irigylem tagadom folyton
nem ereszt megtart tüdőt a bordák
hálából halálig hordom

36.

amióta
néma vagyok
úgy telnek el a
nappalok

én vagyok a
toronyóra
mutatója

mutatóból
is a kisebb
körbemutatja
a nincset

megállva is
araszol
semmikor sehol

37.

benéz a merkúr a tárt ablakon
bokrot zörget a sivatag hideg
temetett úton kijárt mondaton
töpreng sokat ezért nem érti meg
az ember indul jól figyelni fél
nyitott ablak ténfergő égitest
benéz befúj mozdít a ferde szél
függönyt hálóruhát beszélni kezd
nem mond semmit megint beszél tovább
hűlő bolygó bordák mögött dobog
aludni nem tud szűk szobákon át
üres ágyadba visszatámolyog
antenna gólya szív fél lábon állva reszket
műholdat keresgél amellyel feleselhet

45.

Kattog a migrén, lezárt zsilipek mögött
türelmetlen vizek, eljött a mi időnk, mondják,
elárasztjuk a kijelölt árteret, velünk tör utat
magának a történelem. Körbejár a zúgás.

A helytartó fel-le járkal a jótékony félhomályban.
Leül, feláll, és leül megint. A hullámzó tömeg
a gát mögött épp elég erős, miért az én
döntésekre várnak, miért nekem kell kimondanom,

hogy nem szeretsz? Vársz, hogy történjen meg veled,
mint áradás az aszály mögé zárt tartománnyal.
Hazautaztál a szüleidhez, egy hét múlva jössz.

Ki dönti el a zsilipek megnyitását? A víz nem akar tudni erről,
csak helyet foglal magának. Sodródását, imbolygását jelzi
egy használt műanyag szatyor, egy halott sirály.